

משרד החינוך

מינהל החינוך הדתי
הפיקוח על לימודי אמנויות
בוגרי מגמת אמנות בחמ"ד

תערוכה 8 ארצית

שבט תשע"ב | ינואר 2012

ע"ש ציפורה לוריא ז"ל

רחלה שחרן / אולפנת אורט, תבריה

אולפנת חורב, ירושלים
בית חינוך אמי"ת, תל אביב
אולפנת לאמנויות, ירושלים
אולפנת אייל ברמה, נוב
אולפנת בנ"ע סגולה, קריית מוצקין
אולפנת בנ"ע נריה, טלמון
אולפנת צביה, מעלה אדומים
אולפנת בנ"ע כפר פינס, כפר פינס
אולפנת אמי"ת יהודה, עפולה
מקיף דתי ב', אשקלון
אולפנת צביה, עפולה
תיכון הימלפרב, ירושלים
אולפנת אוריה, גוש עציון
אולפנת צביה יצירתית, ירושלים
מעלה ערב ע"ש ג'ינוגלי, ירושלים
אמי"ת רננים, כפר בתיה
אולפנת עופרה, עופרה
אולפנת אמנה, כפר סבא
ישיבת בר אילן לאמנויות ומדעים, תל אביב
אולפנית בנ"ע, תל אביב
אור תורה סטון, ירושלים
אולפנית אורט, טבריה
אולפנה למדעים ואמנויות נווה שרה הרצוג, כ"ב
תיכון יבנה, חולון
ישיבת קריית נוער, ירושלים
אולפנת נוף איילון, שעלבים
תיכון שק"ד, שדה אליהו
אולפנית בנ"ע ישורון, פ"ת
אולפנת אמי"ת, חיפה
אולפנת נוה חנה, גוש עציון
אולפנת אמי"ת נגה, בית שמש
אולפנת בנ"ע פסגת זאב, ירושלים
אולפנית שח"ם, קריית אתא
אולפנת לבונה, מעלה לבונה
אולפנת גילה, בית שמש
אולפנת צביה, חיפה

8 תערוכה ארצית

שבט תשע"ב | ינואר 2012

ע"ש ציפורה לוריא ז"ל

משרד החינוך

מינהל החינוך הדתי
הפיקוח על לימודי אמנויות
בוגרי מגמת אמנות בחמ"ד

הפקה: מינהל החינוך הדתי - בת שבע סיאני, רכזת הפרסומים; רויטל זיוון (שטרן), מפקחת על לימודי התקשורת

והאמנויות

הפקת התערוכה: אורנה סגל, מדריכה ארצית לאמנות בחינוך הדתי

אוצרת: נחמה גולן, אמנית ואוצרת

הוצאה לאור: גף הפרסומים, משרד החינוך

עריכה לשונית: דליה דנינו

אין בעל הנס מכיר בנסו

אברהם ליפשיץ / ראש מינהל החינוך הדתי

לתלמידים, למורים ולכל אוהבי מגמות היצירה בחמ"ד.

"אין בעל הנס מכיר בנסו." זו תחושתנו בפתיחתו של הכינוס ליוצרים צעירים בחמ"ד. רבים ממעצבי החינוך הדתי במדינת ישראל ראו בעבר הלא רחוק את האתגר החינוכי בהעמדת דור של תלמידים ובוגרים המקיימים תורה ומצוות, המשתלבים בחברה הכללית במדינת ישראל. ההתמודדות התרבותית-רוחנית של החברה הציונית-דתית התבטאה ביכולת להצמיח חלוצים לומדי תורה, חיילים וקצינים בצה"ל המשלבים לימוד תורה בזמנם הפנוי ואנשי כלכלה הממשיכים ללמוד דף יומי. נראה שהתמודדות עם סוגיות כמו חופש האדם וכוחות היצירה שבו לא עמדו על סדר היום. הכיוון הלאומי, הדגש על הסגולה הישראלית והחינוך לכלל ישראל הם שעמדו בבסיס החינוך. מעלתו של כל יחיד, נבדלותו של כל יחיד, וה"אות המיוחדת שלי בתורה." הגיעו פחות לידי ביטוי.

ההבדל בין הציוני הדתי "של פעם", שהתמודד על מקומו בחברה הישראלית כציוני דתי המבקש להשתלב בכל שדרות החיים, לבין היוצר הדתי של היום, איננו הבדל סתמי של תפקיד כלשהו.

הרב קוק זצ"ל כתב: "בחינוך האדם היחיד, וכן בחינוך האדם הכללי, האומה והאנושיות, צריכים לשים לב לאחדות הרוחניות-דהיינו שהשכל יהיה משפיע ישר על הרגש, והרגש על הדמיון, והדמיון על הפעולות. וכשיש סתירה בין אלה החלקים אז ההריסה מוצאה מקום לחול". (אורות הקודש א, ע, רמז)

ההריסה שעליה מדבר הרב, היא שהעלטה על נס עד לפני דור את השכל, את החשיבה ואת הפעולות שעושה האדם. היה מי שחשב כי הרגש והדמיון קשורים לתרבות אחרת.

אולי זו תוצאה של אלפיים שנות גלות. עם ישראל ששמר על חייו והצליח בס"ד לשרוד בין העמים, לא נמצא במקום שיכול לאפשר גילוי כוחות פנימיים ועבודה שיש בה עוצמות של רגש ודמיון.

עלינו ב"ה "קומה". "הקומה הראשונה" הייתה בשובנו לציון ובבקשנו להמשיך במסורת הדורות בשילוב ידיים עם התנועה הציונית,

"הקומה השנייה" היא זו הנותנת ביטוי לחופש במקום הגבוה והעמוק שלו: "היצירה הרוחנית חופשית היא... היא יוצרת כפי הלך רוחה פנימה. וכל מה שתתגבר בקרבה אמונתה בעצמה, כן תעלה למרומי האמת". (הרב קוק). אורות הקודש. א, קעו)

מגמות היצירה התופסות מקום מרכזי במוסדות החינוך של החמ"ד יוצרות את התנאים לכך שהיהודי החי בארץ ישראל, בדור של גאולה יחוש את נשמתו, יבקש להביא את עולמו הפנימי לידי גילוי וביטוי, יעצים את כוחות היצירה שבו, ובכך ימצא את דרכו הייחודית בעבודת ה'.

עבודה רבה לפנינו. יש מקום לזקק את משמעות החופש והיצירתיות באופן נכון. העמדת החופש, היצירתיות והעצמת רוח האדם כמטרות בפני עצמן אין לה מקום.

יש חופש המביא את האדם לעשות ולומר ככל העולה על לבו - אין בו גבולות ואין בו כבוד לזולת.

יש חופש שהוא ביטוי לעולם פנימי. מקום שבו האדם מרגיש צורך לבטא את הטמון בו: "אני צריך לכרות ולשתות מים מבארי, באר מים חיים, מחשק התורה שבנשמת, מהאות המיוחדת לי, שכל האותיות שבתורה באים על ידי הצינור הזה אלי, וכל העולם כולו וכל ענייניו מתייחסים אלי על פי זה התוכן בתמימות לב" (הרב קוק. חדריו. כו)

מורים ותלמידים יקרים,

אשרינו שאנו זוכים להיות במקום המאפשר לנו לתת ביטוי לעולמנו הפנימי,

אשרינו שאנו זוכים להיות בדור של גאולה המקיים חיים שדורות על גבי דורות לא הצליחו לקיים - חיי יצירה.

אשרינו שאנו זוכים ליצור מתוכנו ובכך להתפלל תפילה מיוחדת, תפילת הנשמה! ■

כינוס ראשון ליוצרים צעירים בחינוך הדתי תקשורת, קולנוע, אמנות פלסטית, תיאטרון ומחול פתיחת תערוכה ארצית של בוגרי מגמות אמנות

רויטל שטרן -זיוון / מפקחת על לימודי תקשורת ואמנויות בחינוך הדתי

לימודי אמנויות ותקשורת בחינוך הדתי הינם ייחודיים במערכת החינוך. ייחודיות זו מקבלת את ביטוייה הן בהיבט הארגוני והן בהיבט התוכני.

בהיבט הארגוני - יש לכל תחומי היצירה פיקוח אחד כאשר לכל אחד מתחומי הדעת יש מדריך ארצי.

לכאורה צורת פיקוח זו נוצרה בשל האילוף ארגוני, אך עם הזמן גילינו שהאילוף הארגוני נושא בחובו יתרונות תוכניים.

לימודי יצירה בחינוך הדתי מעמידים את היוצרים בתחומים השונים, תקשורת, קולנוע, תיאטרון, אמנות פלסטית ומחול, בפני אתגרים דומים:

- מידת החשיפה באמצעות האמנות מול הצורך בכיסוי והרחקה.
- המחויבות לגדרי ההלכה.
- העיסוק בסוגיות אמוניות ביצירה, איך ועד כמה?
- ביקורת אמנותית שהיא פירוק או ביקורת אמנותית שיש בה בניין.
- יחסי היוצר הדתי והציבור הדתי - האם היוצר הדתי מייצג את הציבור בו גדל, או שהאמנות היא ביטוי אישי בלבד?
- הסוגיות הללו המעסיקות יוצרים רבים בתחומי היצירה השונים, צפות ועולות בימי העיון ובכינוסים הרב תחומיים, שאנו מקיימים במהלך השנה ובחופשת הקיץ למורי האמנות בחינוך הדתי.
- למדנו שכינוסים רב תחומיים מרחיבים את הדעת, מאפשרים למורים להיחשף לתחומי תרבות ואמנות נוספים ומעשירים את המורה בבואו להתמודד עם האתגרים בהוראת תחום היצירה בבתי הספר של החינוך הדתי.
- העיסוק ביצירה בכינוסים אלה הפך מעיסוק צר בתחום דעת אחד, ללמידה רב תחומית הבונה תמונה של תרבות שלמה בעלת שפה ייחודית מתפתחת משלה.
- את התמונה השלמה הזו, הנבנית ומזינה את השיח התרבותי הדתי, אנו מבקשים להעביר גם לתלמידינו.
- לכן החלטנו לאחד את כל ימי השיא, שנערכו בשנים האחרונות בנפרד, ליום אחד של חגיגה אמנותית מרשימה, שתכלול בתוכה את הכנס ה-15 ליצירה צעירה של בוגרי מגמות התקשורת והקולנוע בחינוך הדתי, עם פתיחת התערוכה הארצית השמינית של בוגרי מגמות האמנות, ועם הכנס השישי של מגמות התיאטרון בחינוך הדתי.

השנה נוסף תחום חדש, שיבוא לידי ביטוי בכנס זה, והוא תחום המחול.
עד לשנה האחרונה היו בבתי הספר של החינוך הדתי רק שתי מגמות למחול, באולפנה לאמנויות בירושלים ובאולפנת צבייה יצירתית בירושלים.
בשנתיים האחרונות נפתחו עוד שלוש מגמות, ומספר בתי ספר נוספים בודקים אפשרות של הקמת מגמת מחול, ולכן הוחלט למנות מדריכה לתחום המחול ולכלול בכנס זה גם את המחול.
הייחודיות בתוכנית של לימודי האמנויות בחינוך הדתי, אינה מתבטאת רק באתגרים העומדים לפני כל יוצר דתי, אלא גם במפעלים הייחודיים הקושרים את היצירה לעולם התרבותי היהודי.

בתי המדרש לאמנות בחינוך הדתי

בשנתיים האחרונות, פועלים ב- 15 בתי ספר שיש בהם מגמות אמנות. בתי מדרש יצירתיים ייחודיים, המופעלים על ידי המורה לאמנות ומורה נוסף לתחומי היהדות.
שני המורים בונים תוכנית משותפת הכוללת מפגשים של לימוד קצר הנוגע בנפש, סדנת יצירה ארוכה ולבסוף "איסוף" שהוא משוב של הבנות - היוצרות על התהליך הנפשי שעברו בעקבות הלימוד והיצירה כאחד.
מטרת בתי המדרש היא לחבר בין עולם האמוני-תרבותי של התלמידים ובין יצירתם האמנותית. במהלך שנתיים של עבודה משותפת של מנחי בית המדרש עם המורים, ובמקביל המורים עם תלמידיהם, למדנו שהאתגר הזה של חיבור בין העולמות, בעולם המחולק ל"מגירות", אינו פשוט כלל. הקושי הוא הן של המורים שאינם בוטחים ביכולתם לחבר בין העולמות שכן מעולם לא למדו כך בעצמם, והן בהתנגדות של התלמידים הרואים בהכנסת לימוד תורני לשיעורי האמנות כערוב מין בשאינו מינו.

למרות הקשיים אנו עדים לתהליכים נפלאים המתרחשים הן בקרב המורים והן בקרב התלמידים.

תהליכים שבחלק מבתי הספר מקרינים גם על כלל העשייה הבית ספרית.

הפעילות הענפה הזו המוצגת כאן, היא פרי משותף של הצוות הנפלא של הפיקוח על האמנויות בחינוך הדתי.

אור מנחם - מדריכה ארצית ללימודי הקולנוע.

שי ולדמן - מדריך ארצי ללימודי תקשורת.

אפרת כהנא - מדריכה ארצית לתחום המעשי בתקשורת וקולנוע.

אורנה סגל - מדריכה ארצית ללימודי אמנות.

ציפי מלר - מדריכה ארצית ללימודי תיאטרון.

אביטל חורש - מדריכה לתחום המחול.

ורד ליפשיץ - מנחת בתי המדרש באמנות ובתיאטרון.

איתיאל בן חיים - מנחה את קבוצות המתמודדים בתחרות התסריט היהודי.

לכולם תודה על העבודה המסורה שאינה נגמרת ביום או יומיים של הדרכה, אלא מעסיקה את הצוות כולו במחשבה ובמעשה בכל ימות השבוע.

כמו כן אבקש להודות למכללות השונות בחינוך הדתי שיש בהם מסלולי אמנות ויצירה וכולן שותפות לכנס זה:

בראש ובראשונה **למכללת תלפיות** - המהווה בית לכל תחומי היצירה בחינוך הדתי, תומכת ושותפה לכל המפעלים של הפיקוח על האמנות ובייחוד תודה לראש המכללה מר בני בהגון ולמנכ"ל מר יעקב סולר.

למכללת אמונה - על שותפות בעשייה ובדרך ועל הענקת המלגות באמנות ובתיאטרון.

למכללת ליפשיץ - על היותה בית להשתלמויות בתי המדרש ולימודי התקשורת והקולנוע ומתן הפרס לבוגרי הקולנוע.

למכללת אורות - על קידום תחום המחול בראשות ראש החוג הגב' טליה פרלשטיין ומעורבות החוג למחול בקיומו של יום זה.

ולבסוף - תודה אין סופית למורים המסורים שלנו, העושים לילות כימים בהדרכת התלמידים הן בלמידה ובהרחבת הדעת והן בתהליכי היצירה ודואגים להשתתפותם בכנס הזה.

ועבור תלמידינו אביא את השיר הבא:

עשרים שנה	אני	האם צריך לשמוע באריכות
אני מורה	בדין וחשבון	מה שהלב מלמד
ואינני יודע להגיד	חושב עליכם	בפשטות.
את הנדרש	תלמידים	(בסוף מדרכות העולם. שלמה שוק)
לעצמי		

אתם תלמידים, מביאים בפשטות באמצעות היצירה את מה שאנחנו מנסים להשמיע באריכות, וזו כוחה של יצירתכם - אם רק נשכיל להביט בה.

בסימן בוגרים

נחמה גולן - אוצרת התערוכה

"אין אדם נכנס לתוך הטרקלין אלא עובר תחילה בפרוזדור ומתקין עצמו אל הכניסה"
(אליעזר שטיינמן, "טיולים בפרדס")

בוגרים יקרים,

תערוכת סיום זו מזמנת אתכם לטרקלין האמנות במרחב הציבורי. יצירתכם יוצאת מרשות היחיד לרשות הרבים. אתם, שהתקנתם עצמכם בפרוזדורי מגמות האמנות תוך שכלול המבט, החשיבה החזותית, שפה וכלים ובאמצעותם יצרתם את עבודותיכם, חושפים בפנינו הצופים הצצה לתוך עולמכם, תוך מתן ביטוי חזותי לכשרונכם. על כך תודה לכם ולמורי מגמות האמנות. ■

דברי המדריכה הארצית

אורנה סגל

מדריכה ארצית לאמנות בחינוך הדתי

תהליך גיבוש התערוכה הארצית הוא עמלני ומורכב מאד, אך התועלת מכך היא עצומה. דרך הפריזמה של העבודות הנשלחות לתערוכה, אנו למדים על תהליך העשייה והיצירה הקיים בבתי הספר הרבים והשונים.

זוהי הזדמנות חד שנתית להתרשם מהנעשה בקרב מגמות האמנות השונות שהינן בעלות נתוני פתיחה שונים, בעלי אוכלוסיות מגוונות ובעלי תמיכות בית ספריות משתנות. זוהי הזדמנות להתפעל מהמוטיבציות המניעות הן את התלמידים והן את המורים, אך מאידך גיסא זוהי הזדמנות ללמוד מה כדאי וראוי להניע קדימה ובמה רצוי לשאוף לשינוי ולקידום.

גם לתלמידים המבקרים בתערוכה, זוהי הזדמנות פז להבין מה קורה בקרב בני גילם מבחינת יכולת ומוטיבציה, מבחינת נושאי התעניינות ומבחינת היחשפות לכישרונות מיוחדים, וכל זה בחתך ארצי הנפרס מהצפון לדרום.

רוב המבקרים בתערוכה זו, בין שהם יוצרים בעצמם, בין שהם שוחרי אמנות ובין שהם בבחינת ה"עין התמימה", יוצאים בתובנה אישית עמוקה מהביקור וברושם שילווה אותם שנים רבות וכן מתפעלים מאיכות היצירות המרשימה וממספר התלמידים הרב, המשתתף בתערוכה זו, מתוך עניין משותף של אהבה אמיתית לתחום.

בכל שנה אנו עדים לשינוי בנושאי העניין של בני הנוער, נתקלים בכישרונות צעירים ומבטיחים, ומתפעלים מהאהדה הגדולה לתחום זה שבעבר לא היה ברור מאליו כלל וכלל. ■

צפורה לוריא

2008 - 1948

תושבת עפרה, נולדה בשנת 1948 בעיר קלוז' שברומניה ועלתה לארץ בגיל עשר. למדה באוניברסיטה העברית תולדות האמנות, ספרות אנגלית וספרות השוואתית והתמחתה בתיאטרון מודרני ובאמנות מודרנית. במשך שנתיים למדה אמנות אצל הצייר רפי לביא. כתבה רשימות ביקורת בעתון "דבר" וב"עתון 77" ובסוף שנות השמונים כתבה ב"נקודה" והגישה תכנית תרבות ב"קול ישראל". היתה אוצרת "הגלריה האחרת" בתל אביב, ביימה מחזות ומונולוגים של תיאטרון נשים. צפורה לימדה אמנות במכללות "תלפיות" בת"א ו"אמונה" בירושלים.

בשנותיה האחרונות אצרה ציפורה לוריא את התערוכה הארצית של בוגרי מגמות האמנות במנהל החינוך הדתי ועשתה זאת באהבה ובמסירות רבה מתוך אמונה ורצון לטפח את דור האמנים של העתיד.

שהם בן משה

אות היא לעולם

אולפנת חורב. ירושלים

מנחה: עדי דוד

בעבודתי בחרתי לסמל, על ידי האותיות העבריות, ציוני דרך בהתהוותו של העם היהודי. בעקבות אבי ז"ל, שהיה סופר סת"ם, בחרתי לעסוק בעבודתי בכתיבה. האותיות משקפות את המשכיות העם ונצחיותו מהעבר הרחוק ועד עתה, ואותי - ממשכת דרכו של אבי וחוליה נוספת בשרשרת הדורות. ■

טכניקה: מעורבת

כלנית עטיה

הייתה לראש פינה

אולפנת חורב. ירושלים

מנחה: עדי דוד

"יש אנשים עם לב של אבן,

יש אבנים עם לב אדם."

בניין האב של העם היהודי ומדינת ישראל בנוי מאבני דרך קטנות. כמו אבני מזבחות, העדות המקראית המסמלת ברית נצח, כך גם האבנים בעבודתי מסמלות את נצחיותו של עם ישראל. אספתי אבנים מכל הארץ וגם מפולין. על כל אבן ציירתי אנשים, נוף או מצבים שייצגו נקודת זמן על פני הרצף הנצחי של עם ישראל. ■

אביאלה קמילר

מה שקרה או לא

אולפנת חורב, ירושלים

מנחה: עדי דוד

בילדותי היו לי דמיונות רבים. אירועים מציאותיים מחיי היומיום נראו לי שונים משנראו למבוגרים סביבי. העולם היה מקום גדול ומרתק שבו הכול יכול לקרות אפילו לי.

בעבודתי אני מזמינה את הצופים להציץ לתוך עולם שעד עתה היה שייך רק לי. ההרפתקאות הדמיוניות של ילדותי, מוגשות בצורת ספר ילדים שבתוכו מספר ספורים.

כל סיפור נפתח באירוע מציאותי שעובר שינוי הדרגתי, עד הסיטואציה הסופית השאובה מדמיוני. ■

טכניקה: גיר, צבעי מים, צבעי עפרון, פחם ואקריליק

שושנה רוטר

אבדן התמימות

אולפנת חורב. ירושלים

מנחה: עדי דוד

עבודתי עוסקת באובדן התמימות. סדרת הציורים מראה תפוח בשלבי אכילה הדרגתיים שונים עד שנותרים הגרעינים בלבד. את התמונה הראשונה בסדרה ציירה אחותי בת השבע, ובהמשך הולכות הטכניקות ומתמקצעות. בתולדות האמנות מייצג התפוח את הפרי האסור, ועצם אכילתו מייצגת את אבדן התמימות וקניית דעת. בסיום האכילה נותרים הגרעינים שהם אולי מרים, אך בהם טמון הפוטנציאל לתפוחים באים. ■

טכניקה: פסטל, צבעי עפרון, עפרון, צילום, פחם, צבעי-מים, צבעי-שמן ואקריליק

מוריה גלבו

התרצו להיכנס?

אולפנא לאמנויות, ירושלים

מנחה: בת שבע גז

**"אסוציאציה היא מחשבה או רעיון העולים
בתודעה בגלל קרבה כלשהי"**
(מילון ספיר)

הציורים בפרויקט עוסקים באסוציאציות פרטיות העולות מחיי היום יום שלי. רעיונות, חלומות ומחשבות המתקשרים למציאות פנימית שבתוכי. בעבודות אלו נפתח בפני הצופה דלת אל חדר ביתי וחמים ובו דימויים הלקוחים מהעולם ומהסביבה. החיבורים בין הדימויים יוצרים מציאות חדשה, מוזרה ומסקרנת בה הציורים והאובייקטים מתחלפים זה עם זה. נדרשת מהצופה הסתכלות מעמיקה וראיה לפרטים על מנת לגלות את הסודות והחיבורים הלא קונבנציונליים בציורים. התוצאה משעשעת ומעלה משמעויות שונות.

מגריט' ודאלי השתייכו לזרם הסוריאליסטי אשר התעסק רבות בחוסר הגיון, בחלום, בתעתועי המציאות ובדמיון. עבודות אלו נשענות ומושפעות גם הן מזרם זה ומשקפות מציאות עכשווית. ■

מרגלית כץ

להקשיב ללב

אולפנת סגולה. קריית מוצקין

מנחה: רינה פרל

אני מחוברת לאוזניות.
אני שומעת את עצמי,
מקשיבה ללבי,
הולכת אחרי רצונותיי ומשיגה את שלי.
העולם החיצוני יכול לייעץ, להסביר,
אך בסופו של יום
אני מקשיבה רק לעצמי. ■

טכניקה: אקריליק על בד

רננה אקרמן

מסכות

אולפנת בנ"ע נריה. טלמון

מנחה: מיכל צוף

מי אנחנו?

מה שאנחנו רוצים להיות?

איך שאנחנו נראים מבחוץ?

מה שמצפים מאתנו להיות?

מעשים? דיבורים? מחשבות?

רצונות? חלומות? רעיונות?

הצלחות? כישלונות?

מה מגדיר אותנו הכי טוב?

לכולם יש מסכות ואת כל

המסכות קשה להסיר. ■

חנה ביאליסטוקי

בגן העדן של ילדות

אולפנת צביה. מעלה אדומים

מנחה: בת שבע גז

בילדים יש שמחה. אושר פנימי. ילדים תמיד מוצאים במה לשמוח. כל דבר משמח אותם. הם מתלהבים וצוחקים מכל דבר. הם לא מחכים עד שיהיה להם משהו והם יגיעו לאיזו מטרה, אלא שמחים כבר עכשיו. כמה צריך ללמוד מילדים. ■

יסכה בטר

בתנועה מתמדת

אולפנת צביה. מעלה אדומים

מנחה: בת שבע גד'

בעבודתי אני מביעה את אהבתי לריקוד. בחרתי לצייר את הזוויות הקטנות מתוך מחשבה שבהופעה רואים את המכלול של התנועות המרכיבות את הריקוד, אך מחמיצים את התנועות הקטנות ואין רואים אותן בפני עצמן. דווקא היד, הרגל, זווית הראש, הם שיוצרים את השלם-הריקוד. ■

פולה שכתמן

ללא כותרת

אולפנת צביה. מעלה אדומים

מנחה: בת שבע גז

בעבודתי יצרתי רצף של מראות בעלי קו נוף מקשר. שרשרת ההרים שנמצאת בבטיסה של כל אחת מהעבודות היא בעצם עיבוד של נופי ילדותי, נוף הרי יהודה. שילבתי אובייקטים שונים בכל אחת מהתמונות, חלקם לקוחים מחיי היום יום וחלקם פרי דמיוני. המציאות הדמיונית שיצרתי נותנת הצצה לעולמי הפנימי חלומותיי שאיפתי למצבי הרוח וכן מרכיבים שונים מחיי היום יום שלי. הצופה מוזמן להיכנס פנימה, לצפות ולבנות סיפור משלו. כך ייווצר מפגש בין שני עולמות פנימיים. ■

אקריליק על בד

רחל נרי מליח

דרור

אולפנת כפר פינס

מנחה: בהירה רוזנבאום

מתוך הרגשת החופש שאליה נולדתי, ומתוך אינסוף אפשרויות הפרושות לפניי, החלטתי להתעסק בדימוי של ציפור המבטאת את הדרור האישי אך גם את הכללי, אנחנו עם חופשי בארצו - דור דרור.

בכל עבודותיי יש "אוויר" אזור לא מטופל הנותן תחושה של חופש לדמיון, ליוצר ולצופה. ■

טכניקה: רקמה על רשת חלון

עדן צפירה

געגועים לך אחי

מקיף ב'. אשקלון

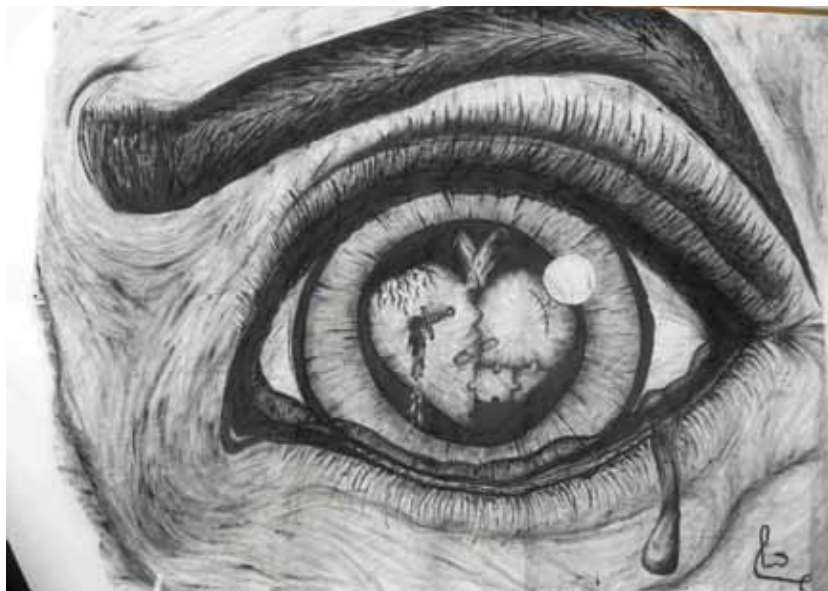
מנחה: אסנת אבוקרט

געגועים לך אחי. הלב כואב,
המשפחה לא מעכלת,
אוהבים אותך מאד ובלב אתה
חסר. איך פתאום ביום אחד
הכול נגמר, הלב נדם, החדר
קר. בליבי לנצח לא אשכח,
לא אשכח אותך אח יקר.

בעבודה זו עסקתי בקשר
שלנו שלא ינותק. למרות
לכתך, אתה כמלאך השומר
עלי מלמעלה.

הדמעות זולגות והשאלות
נשארות ללא פתרון.
מחשבותיי פזורות ולא ניתן
לסדרם. אחי שהיה המשענת
של כל המשפחה כבר אינו
קיים.

תמיד מקננת בי תקווה קטנה
שאסיט את הווילון ואראה
אותך, עם החיוך הקבוע על
פניך, מחכה לי. ■

טכניקה: גואש על בד ועפרון על קרטון ביצוע

נהורה לוי

עץ הזית

אולפנת צביה. עפולה

מנחה: מיכל ויצמן

"זֵית רַעֲנָן יִפֶּה פְּרִי-תֹאֲר"

(ירמיה יא, טו)

גזעו המפותל והמרהיב של עץ הזית
מזמין התבוננות ממושכת בו, תוך כדי
דמיון צורות ויצורים הקמים לתחייה
בצורותיו ובמרקמיו.

יצירה זו נעשתה בהשראת יצירותיהם
של ראובן רובין "עץ זית ורימונים", ושל
ואן גוך "מטע זיתים". ■

דניאל קאפ

תשובה בסימן שאלה

תיכון הימלפרב. ירושלים

מנחה: שמעון אוזן

אם אני אני כי אתה אתה, ואתה אתה כי אני אני, אז אני לא אני ואתה לא אתה. אבל אם אני אני כי אני אני, ואתה אתה כי אתה אתה, אז אני אני ואתה אתה.

אבל מי אני? ובכלל מי אתה? ומה מניע אותי לעשות דברים בדרך שאני עושה אותם? אנשים שמשפיעים עליי? אישיות? דברים שעברו עלי?

השאלות היומיומיות הן שמובילות בסופו של דבר לשאלות הגדולות שעליהן אין תשובה, שגורמות לך להרגיש את עצמך מול האינסוף. העבודה מנסה להראות את ההרגשה ביחס לשאלות אלו. ■

דבורה אקרמן

"מה אומרות עיניך?"

אולפנת אוריה. גוש עציון

מנחה: טלי פרקש

הבעות פנים לכאורה משקפות את החיצוניות של האדם, אך לדעתי הן יכולות לספר על הפנימיות של האדם. לפעמים הן מסוגלות להגיד יותר ממילים. מעניין אותי להסתכל על הבעות פנים ומתוכן לנסות להכיר את הדמות, לקלוט את רגשותיה, להבין את עולמה, כל זאת דרך החיצוניות שמעידה הרבה על הפנימיות. ■

טכניקה: רישום על נייר

שיינדי עובדיה

לעולם ילדה

אולפנת אוריה. גוש עציון

מנחה: טלי פרקש

בעוד רגע אני מסיימת את בית הספר
התיכון והופכת מילדה לנערה בוגרת.
אני צריכה לגלות עצמאות ואחריות,
להשתחרר מהתלות במבוגרים ולהיות
מבוגרת בעצמי. הפרידה מהילדות
מפחידה אותי. הייתי רוצה להישאר
ילדה, לחיות בעולם של תמימות,
חופש, משחק, שמחה, תמיכה ובטחון.

טכניקה: רישום על נייר

דסי ליילס

באש ובמים Through Thick and Thin

צביה יצירתית. ירושלים

מנחה: חדוה ג'ורנו

עבודתי מספרת את הסיפור האישי שלי על התקופה שגרתי באנגליה ונתקלתי באנטישמיות נגדי.

הסיפור מוצג דרך קומיקס שגיבוריו הם חתולים.

קבלתי את ההשראה לעבודה מהספר "מאוס" שעוסק בשואה ואנטישמיות דרך דמויות של חתולים.

ב"מאוס" היהודים הם עכברים והנאצים הם חתולים, אך אני בחרתי להציג הן את היהודים והן את הגויים האנטישמים כחתולים, בראש ובראשונה מפני שאני אוהבת חתולים, כמו כן הצגת הדמויות כחתולים מראה שכולם שווים. לעומת הקומיקס "מאוס" שמראה את היהודים כעכברים ואת הנאצים כחתולים דבר העלול לעורר מחשבה מוטעית שהאנטישמיות

היא טבעית ומוצדקת. ■

שרה קקון

התרוממות

צביה יצירתית. ירושלים

מנחה: חדווה ג'ורנו

"ישנן ירידות, אך התנועה בכללה

- תנועת עלייה היא.

אפילו בעת הירידה, אין זה אלא כמו

מילוי הירח ומיעוטו,

זוטו של ים ונסיגתו,

הערנות והשינה,

שלמרות ניגודם, הם מחוללי החיים השלמים"

(הרב קוק. אורות הקודש. ב. תקכ"א)

בעבודתי פיסלתי אדם עשוי מאדמה, קם ומתרומם ממנה, דימוי המזכיר את בריאתו של האדם הראשון.

האדם שפיסלתי מבטא את התחושות שלי בתקופה הנוכחית בחיי. העבודה עוסקת בתחושת ה"התרוממות" שאני מרגישה בתקופה זו, והמתבטאת במישורים ובמצבים שונים, בהשתדלות וברצון שלי לגבש את הזהות שלי ולפעול לפי ההבנות, הרצונות והתכונות שלי ולהאמין.

אך ישנה גם התייחסות לקושי שבמצב ולאפשרות של כניעה לפעמים. ■

טכניקה: ברזל, עיתונים, דבק, גבס, מים ואדמה

חן שרגאי

דיוקן עצמי- משפחתי

תיכון מעלה ערב - ג'ינוגלי. ירושלים

מנחה: חדוה ג'ורנו

דמותי מורכבת משמות של בני משפחתי המורחבת, סיפור העלייה שלהם ממרוקו והמאורעות שאותם הם חוו בארץ הקודש. כל אלה עטפו אותי, בנו את אישיותי והפכו אותי למי שאני. לא משנה לאן אלך ומה אעשה, תמיד תהיה המשפחה חלק ממני. ■

טכניקה: מיקרוגרפייה, רישום בעפרון על נייר, פלטסטילנה, שקף

אפרת בן חמו

פיסות נפש

תיכון מעלה ערב גינולי, ירושלים

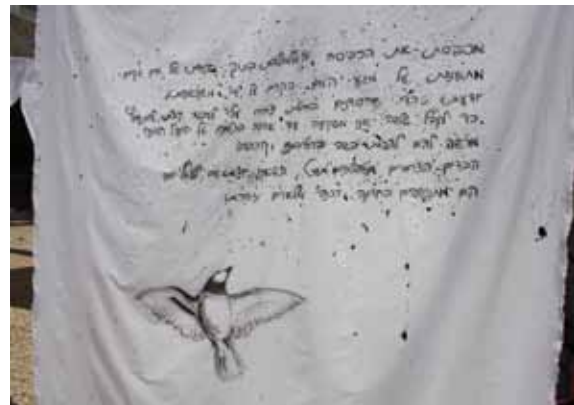
מנחה: חדוה גורנו

הפרטיות - מה משמעותה לגביי.

בעבודתי אני בודקת את המרחב הפרטי שלי, שנמצא בחדר השינה, אותו אני חולקת עם אחותי התאומה. גיליתי, שהמקום היחיד שאמור להיות שלי פרטי, אין בו פרטיות כלל.

בעבודתי לובשת הפרטיות צורה של בדי כותנה לבנים המתעופפים ברוח ותלויים בחוץ. סוג של שלוה. על הבדים עבדתי עם דיו שחור המתפשט באיטיות, ללא שליטה. ההתעסקות עם כתם, אור וצל, הובילה אותי לחשוב על מלוכלך מול נקי.

הטקסטים הכתובים על הבד הינם שירים שלי, ובאים מהמקום הכי פרטי בנפש. הקריאה בהם גרמה לי להבין, שעברתי תהליך נפשי ארוך, שהחל ממקום חשוך עד למקום מואר, מזוהמה מסוימת לטוהר. הבעת שינוי פנימי זה, מתבטא בשירי גם באמצעות הטכניקה, בה כתבתי כל קטע וקטע, על הבד הלבן. הטכניקה נעה מהשפרצה ומשיכות מכחול אלימות, ועד לרישום עדין בדיו וכתובה מדוקדקת בעט דק. צורת עבודה זו, היוותה אף היא סוג של תרפיה בעבורי. ■

טכניקה: הדפסה על 30 חולצות T

דליה אומן

עורי אפריקה

אמי"ת רננים. רעננה

מנחה: נורית גלזר

**"העשב הוא ירוק העש הוא גבוה
ודק וחד שורק כידון הקרב
ובליבי עמוק אני יכול לשמוע
קול צעדת נמר במארב"
(עורי אפריקה-יעקב אורלנד)**

ההתבוננות השטחית מטעה.
בחיפוש מעמיק אפשר תמיד
למצוא את הטוב. כדברי רבי נחמן:
"התמקד בטוב והבלט אותו-
וכך תוכל להפוך אפילו דיכאון
לשמחה".

יבשת אפריקה אפופה מסתורין.
הצייר גוגן נמשך אף הוא לתאר
תרבות זו: "רציתי להשתחרר
מהעולם המתורבת ולחפש את
הפשטות של האיכרים החיים
באפריקה. העדר התחכום מעניק
חותם של אוטנטיות." ■

דניאל אחרק

על גיל ההתבגרות

אמי"ת רננים. רעננה

מנחה: נורית גלזר

אנו חיים במציאות בה משאת הנפש היא טשטוש סימני הגיל והסתרת השינוי החיצוני והפנימי שאנו עוברים במהלך התבגרותנו והזדקנותנו, למרות שהדחקת הבגרות היא עוול לסדר הטבעי. במהלך ההתבגרות אנו מחכימים, צוברים ניסיון חיים, ולמעשה המעבר משלב לשלב אמור להיות המטרה הנורמטיבית. ■

טכניקה: שמן על בד

טליה הופסטטר

נשים מסביב לעולם

אמי"ת רננים, רעננה

מנחה: נורית גלזר

נולדתי בלוס אנג'לס
לאימא ממוצא מקסיקני
ואב ממוצא אמריקני. עלינו
ארצה לפני כשלוש שנים.
ביצירתי רציתי לשקף
תרבויות שונות. בעבודתי
התמקדתי בחוסן הנפשי
של הנשים לאו דווקא
ביופיין החיצוני. בחרתי
בנשים שאינן מושפעות
מאידיאל היופי המערבי,
המוכתב בתקשורת, אלא
בנשים מפרו, אפריקה
והודו. ■

אמונה יוחאי

פרפרים בקופסת שימורים

אולפנת עפרה

מנחה: איילה אופיר

בעבודה זו ניסיתי להמחיש את הרגשת האדם הכבול למוסכמות החברה. מוסכמות אלו יוצרות תבנית אנושית אחידה ללא כל גוון צבעוני ואישי, וכל השונה ממנה מרגיש חריג ואף מנודה תוך שלילת דרכו הייחודית. מציאות בלתי אפשרית זו של פרפר שנכלא בקופסת שימורים, מסמלת את רגשות התסכול וחוסר האונים של האדם המרגיש כלוא במוסכמות החברה, המונעות ממנו להקרין ולבטא את אישיותו המיוחדת החוצה. ■

טכניקה: פיסול בקופסאות שימורים ובנייר.

שירה הרסט

לשכב בצלך כרמל

אולפנת עפרה
מנחה: איילה אופיר

השריפה הנוראה שהתחוללה בכרמל
ופגעה בטבע ובנפש, הותירה בי רושם
עמוק שאותו ניסיתי להעביר ביצירה.
באופן אירוני אני מעתיקה את הזוועה
אל הדימוי הילדותי הפשוט ביותר
המשחק, הצעצוע. השימוש במוצג זה
מעביר את תחושת חוסר האונים שאל
מול הטרגדיה. המציאות המחרידה
של הילכדות האוטובוס על נוסעיו
בלב הלהבות, עוררה ביתר שאת את
התחושה הזו. השעווה, חומר המתכלה
אט אט במאכולת האש, מוצב במשחק
שבו המטרה היא חילוץ, מטרה שאינה
אפשרית ביצירה. דימוי הנר שייך כמובן
גם לייצוג של נר זיכרון, נר נשמה. ■

טכניקה: פיסול בעץ, קרטון, שעווה ומחטי אור

עדיה אורגד

יחיד ומיוחד?

אולפנת אמנה. כפר סבא

מנחה: חני גולדברג

עבודתי עוסקת ביחס המיוחד של החברה לדברים מיוחדים ונדירים, לעומת היחס שזוכים לו הדברים הפשוטים והשכיחים בחיינו. בעבודה אני בעצם בודקת האם דברים נדירים באמת מיוחדים או שהם מקבלים יחס כזה רק משום היותם מעטים כל כך וקשים להשגה. ■

דוראל גדוד

ללא כותרת

ישיבת בר אילן לאמנויות ומדעים. תל אביב

מנחה: מיקי קוקולביץ, אודי צ'רקה

עבודת הגמר שלי מתמקדת בנושא האומנות המסורתית. היצירה מורכבת מארבע מסגרות שבתוכן כתיב יד יהודיים מעוטרים בעיטורים, וארבע קבוצות פסלים דמויי פסלי מייסן במצגים שונים

בפרויקט זה אני מציג את העבודות הללו כיצירות תמימות ומתקנתן שאינן אמורות להעביר מסר או ביקורת כלשהי. זו אומנות מסורתית ופשוטה כמו בתקופות הברוק והרוקוקו, שהצופים מוזמנים להסתכל עליה וליהנות מהעיצוב, בלי לנסות להבין מה ניסה האמן להעביר לצופים כשיצר זאת, אלא להתמקד בהנאה בלבד בצורה הכי פשוטה ותמימה שאפשר. ■

טכניקה: פיסול בחומר לבן צבוע ומצופה גלזורה

הדס הרוש

"נזכרים ונעשים בכל-דור ודור, משפחה ומשפחה..." (מגילת אסתר)

אור תורה סטון רמות (בנות). ירושלים

מנחה: חנה אדרעי

סבתא עם מגבת על הכתף עסוקה
בעבודות הבית.
אימא מחמיצה לימונים, מבשלת
ממולאים, מנגבת את הידיים.
סבתא עוטפת סיר אורז במגבת לשמור
על החום.
סבא ליד שולחן השבת ומגבת חומה
על ברכיו.
אלו התמונות שאני לוקחת אתי מביתי.

עכשיו לקראת היציאה שלי מהבית
אני מכינה לי קופסאות של זיכרונות
המכילות את החום והשמחה של הבית
שלי. המגבות הופכות להיות "הדף"
שלי ועליהם אני מציירת ברקמה. ■

מירב נפחא

יפה וכואב

אור תורה סטון רמות (בנות). ירושלים

מנחה: חנה אדרעי

כל חייו בן אדם רץ,
החלום בורח לו...

אך הוא איננו מוותר, הוא איננו
נכנע.

כמעט שנשבר, נופל, נחבט, הוא
נפצע

אך הדרך ממשיכה...

הוא קם, ממשיך, כואב לו,
והדרך איננה נגמרת לעולם
וגם החלום להגיע...

עבודת הווידאו שלי עוסקת בדרך
הפרטית שבה אני עדיין הולכת,
רצה, נופלת וממשיכה. הדרך
להגשים את עצמי ואת החלום
שלי להיות רקדנית מצליחה.
החלום יפה וגם הריקוד, אך הדרך
כואבת.

אני ממשיכה לרוץ. ■

טכניקה: וידאו-ארט

נעמה גרנות

חירות הדעת

אור תורה סטון רמות (בנות). ירושלים

מנחה: חנה אדרעי

היא הפליגה בדעתה למרחקים

בלתי משערים

בלתי מסבירים

תחושות שידעה בלי לנקב בשמן

(דליה רביקוביץ, סינדרלה במטבח)

אני מוצאת את עצמי מנקה חדר מדרגות לפרנסתי. על הרצפה לכלוך, חרקים, הקירות מתקלפים ומלאי חורים. אבל המחשבה והדמיון נושאים אותי הרחק משם.

תהליך זה פוגש אותי בתחומים רבים בחיים. בכל פעם שאני מרגישה שאני במקום שפל, נמוך, אני נזכרת בחופש שלי להפליג לאן שארצה בדמיון, ללא כל הגבלה. זה מה שנותן לי את הכוח להמשיך להתמודד עם קשיי היומיום. ■

טכניקה: צבע שמן על בד

גלי פנחסי

התנועה כשפה

אולפנית אורט טבריה

מנחה: רינת חזן

טכניקה: אקריליק על בד

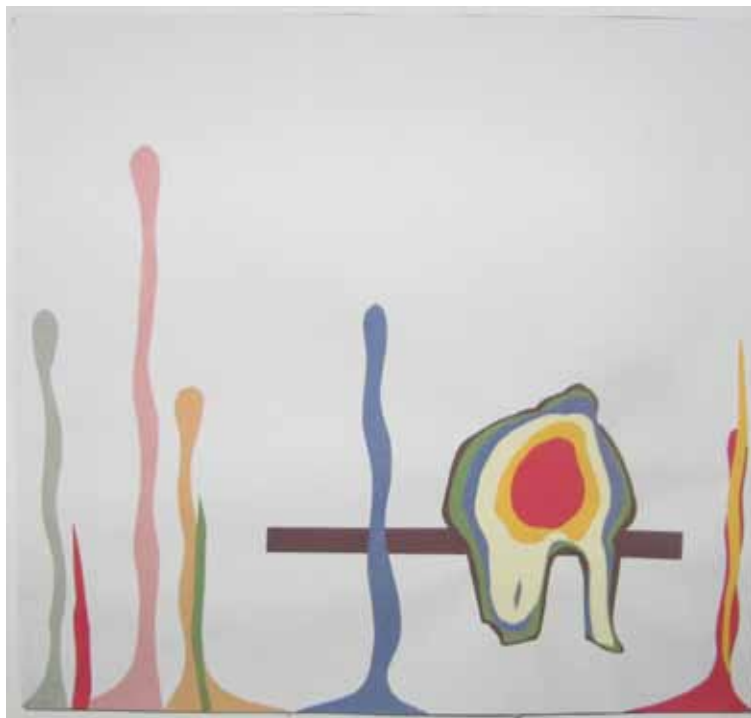
בחרתי להתמקד בריקוד. התנועה מהווה סוג של תקשורת, מעין שיח המתרחש בזמן הריקוד. שיח שמילותיו הן תנועות הגוף בריקוד. התבוננתי בילדות בחוג לריקוד. התמימות שלהן הקסימה אותי. התפעלתי מחופשיות תנועותיהן לעומת הריקוד המוקצע הבוגר. ■

נחלה שטרן

חצאי צבעים חצאי קולות

אולפנית אורט טבריה

מנחה: רינת חזן

"חצאי צבעים חצאי קולות." כך כותבת

רחל בשירה "אושר שלי".

תמיד רציתי לדעת לכתוב כמו המשוררים הגדולים, אבל כשרון זה אינו מצוי בידי. לכן החלטתי להרכיב את עבודותיי משתי אהבות: מילים ואיורים.

בחרתי בשירי משוררים שחדרו לנפשי ונתנו לי השראה. ציירתי ורשמתי את המילים בדרך שהתאימה לי ושראיתי בדמיוני. בכל שיר יצרתי בטכניקה שונה שנראתה נכונה לאותו שיר. ■

עדי נהיר

פרויקט משפחתי

אולפנית אורט טבריה

מנחה: רינת חזן

בפרויקט שלי בחרתי לצייר את פניהם של בני משפחתי. הפנים הם הראי של נפש האדם, והם הביטוי והתשקיף הטוב ביותר של פנימיותו של העומד מולנו.

במהלך היצירה למדתי רבות על בני משפחתי. גיליתי שמצד אחד הם המוכרים לי ביותר, אך מצד שני יש להם פנים רבות נוספות שלא הכרתי קודם, ואותם הצלחתי לחשוף בהדרגה בעקבות החקירה בציור, ועקב התהליך שעברתי איתם במהלך הפרויקט. ■

טכניקה: אקריליק על בד, דבק שפכטל, דבק חם

קרן כהן מורדוב

גלעד שליט

תיכון יבנה. חולון

מנחה: נילי בדיחי

דרך העבודה אני מנסה לחדד את העיסוק של התקשורת בהוריו של גלעד שליט, ואת ההשפעה שלה עלינו - ציבור צרכני התקשורת. במשך חמש שנים אָבדו הוריו של גלעד את זהותם האישית והפכו למשהו מייצג בתקשורת, לסמל ההורים המודאגים והלוחמים על בנם גלעד.

הנושא קרוב לליבי ואני מתחברת מאוד רגשית למצב בו היו גלעד שליט ומשפחתו. ■

טכניקה: קולאז'

רפאל וייסמן

ללא כותרת

ישיבת קריית נוער, ירושלים

מנחה: יצחק גלעדי

תמיד סקרן אותי להתבונן בעצמי
במראה ולראות את פניי יוצרות הבעות
שונות ומשונות, קריקטוריסטיות. ■

טכניקה: עיפרון, גיר, פסטל יבש ודיו בציפורן על נייר

אליה ביטון

ידיים הקורעות דפים

אולפנת נוף איילון. שעלבים

מנחה: מלי כיאט

עבודותיי עוסקות בהרס ובנייה של קשרים מתוך זוויות ראייה שונות. קשרים בחברה, במקומות חדשים, עם אנשים שונים, קשרים טובים ורעים, וקשרים בין העבודות ובין עצמן. בעבודה זו יצרתי ידיים מגבס המונחות על דפים שבהם כתובים רגשות, תחושות ומחשבות. הדפים נקרעים על ידי הידיים המנסות לחדור פנימה, להתקרב ולהיכנס אלי. ■

טכניקה: גירס, צבעי מיס, צבעי עפרון, פחם ואקריליק

עדנה צרפתי

נגד הזרם

אולפנת נוף איילון. שעלבים

מנחה: מלי כיאט

בפרויקט שלי בחרתי להציג תהליך של היטמענות בחברה. הדרך שבה אני רואה את עצמי בחברה היא כהולכת נגד הזרם. הפרויקט מבטא רצון לשינוי המצב. למרות התחושה של הליכה נגד הזרם, אני שואפת להשתלב בחברה ומודעת לחשיבות ההשתלבות בה, תוך שמירה על הגוון הייחודי שלי. ■

טכניקה: אקריליק על בד, נייר, רשת לולים ודבק טפטום

רבקה רובינס

ללא כותרת

אולפנת נוף איילון. שעלבים

מנחה: מלי כיאט

בעבודתי מתוארות שתי ידיים האחת מעל השנייה. שתי הידיים שייכות לאותו אדם. היד התחתונה פתוחה ומושטת לעבר הצד השני של הבד והיד העליונה סגורה. בעבודתי אני מביעה את רצון לשינוי. היד התחתונה, הפתוחה, מביעה את המחווה של הושטת היד שהיא ביטוי לרצון לקבל, ללכת לקראת מישהו. היא יוצרת שיח עם היד העליונה, הסגורה. השיח הוא בין המצוי לרצוי עם המון תקווה לשינוי. ■

אורי כהן

רגש מתפרץ

תיכון שק"ד. שדה אליהו

מנחה: זיוה נחום

הריקוד מבטא עבורי חופש, תנועה, טבעיות, ההתחברות האמתית לנפש, ללא העמדת פנים וללא חשש מפני תגובת הסביבה. כשאני רוקד אני חושף את עצמי מול הקהל ונותן לנפש להתבטא, כך אני מרגיש מחובר אליה, מרגיש חי.

בכל אחד מאתנו חבוי רצון, שאינו בא לידי ביטוי בשל נורמות חברתיות מסוימות, חשש מתוויות, וחוסר יכולת לפרוץ את הגבול המקובע.

העבודה היא עבודת יד ללא אמצעי המתווך ביני ובין הבד כדי להדגיש את עבודת הגוף ואת הטבעיות של התנועה והרגש. ■

טכניקה: אקריליק על בד. ציור בידיים - ללא מכחול

גל אברהם

מתכלה

תיכון אזורי שק"ד. שדה אליהו

מנחה: זיוה נחום

יצרתי שמלות כלה שעשויות כולן
משקיות פלסטיק.
שמלות כלה מסמלות עתיד והמשכיות,
כך גם העיסוק באשפה ושמירה על
איכות הסביבה יובילו אותנו לעתיד
ולהמשך טוב יותר.
תוך כדי עבודה על השמלות גיליתי את
האפשרויות הגלומות בחומר המיועד
לזריקה לזבל. ■

טכניקה: מחזור שקיות פלסטיק בגיחץ והדבקה

יהב חייקין

בתוך קופסת קרטון

אולפנית ישרון. פתח תקוה

מנחה: רננה כהן

"האדם הנו תבנית נוף מולדתו."
(טשרניחובסקי).

המקום שבו גדל האדם משפיע מאוד על עיצוב אופיו. מאז שזוכרת אני את עצמי, שינינו אני ומשפחתי את מקום מגורינו מן הקצה אל הקצה: קיבוץ, חוץ לארץ, כפר, עיר ויישוב. מעברים אלו הם חלק משמעותי מאוד בחיי, חלק שעיצב את דמותי ובנה אותי. מוטיב העץ, החוזר בכל העבודות, מסמל עבורי את היכולת לנטוע שורש במקום לעקור ואת היכולת לעבור ממקום אחד למקום אחר ולשוב ולהצמיח שורשים חדשים. ■

טכניקה: אקריליק על נייר והדבקה על קופסאות קרטון

יפעת שפיצר

נוף ילדות

אולפנת נוה חנה. גוש עציון

מנחה: לביאה כהן

אני עומדת בפני סיום משמעותי של תקופה. שתיים-עשרה שנים אני הולכת לבית ספר. הליכה הזו מאגדת בתוכה את שגרת החיים הנוכחית שלי, את היום-יום שלי. בעוד זמן לא רב ההליכה לבית ספר כבר לא תהיה חלק משגרת היום-יום שלי ולכן החלטתי להפוך אותה למעין זיכרון. ■

רבקה ווגליין

תהילים

אולפנת נווה חנה. גוש עציון

מנחה: לביאה כהן

התחלתי לאחרונה לקרוא תהילים בקביעות. מהר מאוד הגעתי למסקנה שמזמורי התהילים מתאימים לכולם. פעמים רבות שמחתי לגלות שאני יכולה לקשר בין הפרקים שקראתי באותו יום לבין מאורעות היומיום. הצלחתי למצוא בפרקי התהילים בקשה או תפילה על הצרות של עם ישראל וגם הודאה על גשם ואפילו על אבדה שמצאתי. החולצות התלויות על המתלה יוצרות חוויה של דפדוף בין החולצות ובין פרקי התהילים ונותנת אפשרות לבחור את הפרקים הרצויים.

טכניקה: הדפסה על 30 חולצות T

קרן גולצבלט

פשוט אנשים

אולפנת נווה חנה. גוש עציון

מנחה: לביאה כהן

אני אוהבת לצייר אנשים. בחרתי לצייר אנשים הקשורים אליי בכל מיני דרכים. בצירוי אקריליק על בד, במשטחים לוקאליים יצרתי השטחה והפשטה ובכך הפכתי את האנשים לדמויות בפוסטר. בדרך כלל כשאני מציירת אני מסתכלת על האובייקט כמבנה ורצף של צורות וצבעים ולא כפריט שלם. בפרויקט הזה הקצנתי את דרך ראייתי על ידי חלוקה קיצונית, מעין מפה טופוגרפית הנראית לעין המתבונן ובכך למעשה התחקתי אחר תהליך היצירה. ■

טכניקה: אקריליק על בד

טל דמסקי

טרמפיאדה

אולפנת נווה חנה. גוש עציון

מנחה: לביאה כהן

החיים הם משחק וכולנו חיילים במשחק הזה. אנחנו עומדים בטרמפיאדה ויש לנו תפקיד במשחק. אתה זקן, הוא המלך, היא ה"דוסית". המכונית עוצרת ונוסעת, היא אינה מכירה את השחקנים, אבל היא מסדרת אותם מחדש לפי איך שהיא רואה ורוצה. במשחק הזה אנחנו עוטים מסכה, מסכה שעוזרת לנו להכיר מי אנחנו, איך אנחנו נראים ובתוך איזה מחזה אנחנו משחקים. מי שירצה ליצור אתנו קשר ולהכיר אותנו יסתכל קודם כל על המסכה שעל פניו ולפיה יחליט. אבל לפעמים אפשר גם להחליף עמדה להוריד את המסכה, לשנות את הכללים ולסדר את החיילים מחדש ובעצם למצוא לנו תפקיד חדש במשחק החיים. ■

טכניקה: מעורבת, פיסול בנייר

ענבר אדרי

ללא כותרת

אולפנת אמי"ת נגה. בית שמש

מנחה: אריאלה אלקיים

עבודתי התפתחה מהתופעה של קריאת מגזינים בחדר השירותים. בתהליך העבודה גזרתי מגזינים ועיצבתי מהם חדר שירותים שלם. הקצנתי מעט וכיסיתי כל פריט בנייר עיתון דבר היוצר אירוניה והומור. מה שהניע אותי בעבודה הוא פיתוח ובדיקה של טכניקות עבודה שונות במגזינים. שאבתי השראה מהקוביזם הסינתטי שבו השתמשו בקולאז' כטכניקה ליצירה. השפעה נוספת היא מרסל דושן, ממבשרי הדאדא. ■

טכניקה מעורבת, רדיי פייד מטופל

אפרת ליאל סיונוב

הבריחה לדמיון

אולפנת פסגת זאב. ירושלים

מנחה: שושי שרייבר

אנשים נתקלים לפעמים בקשיים שמהם רוצים הם לברוח. הדרכון ביצירתי, הוא הדמיון שבעזרתו מנסים אנשים להתמודד עם הקשיים בתוך המציאות השחורה. ביצירתי מבטאת הציפור את האנשים שבמציאות. ■

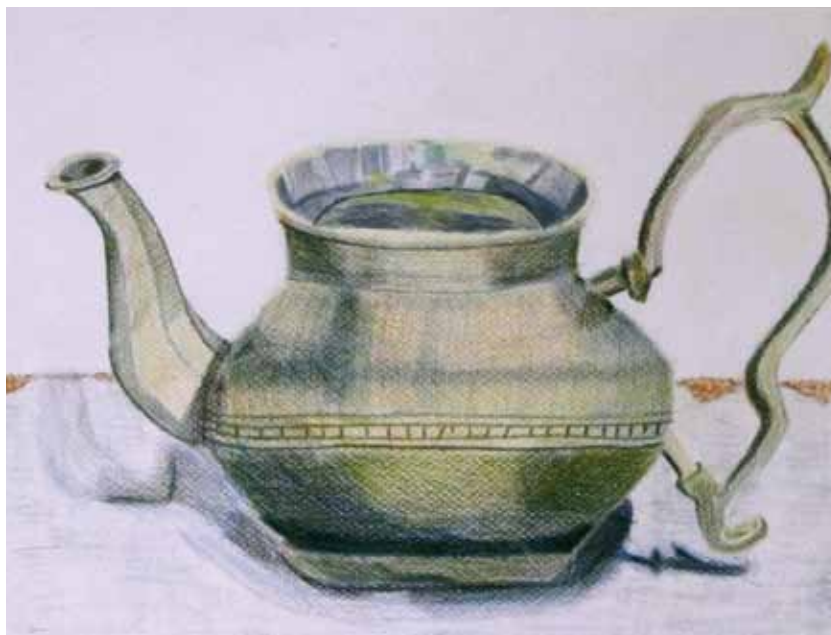
טכניקה: עיסת נייר, וצבעי אקריליק על קרטון ביצוע.

תהילה טובה זלטקין

סוד הדברים הפשוטים

אולפנת מעלה לבונה

מנחה: לשם כהן סקאלי

אני אוהבת דיוק בחיים, באמנות ובכלל. בעבודתי התבוננתי בסביבתי וציירתי חפצים פשוטים שנמצאו בה.

החפץ שאך לפני זמן לא רב היה סתמי, חסר חן וייחודיות, התמלא צבעוניות, עומק ויופי לאחר התבוננות מעמיקה ורישום. הופתעתי מהעוצמה שבפשטות ומהכוח שיש בעצם ההתבוננות וההתחברות לאובייקט דרך הציור. ■

אליענה אשירה סילברמן

אימת החלל הריק

אולפנת גילה. בית שמש

מנחה: טליה פאר

כל הכבוד לאבא
שלא חסך ספר
במחסור ורעב.

לבוש בלואים בילדותי,
ישבתי בשפת השורות
וכל השאר לא חשוב.

כמו אבא אז וספר בין אצבעותיו
אמר: "פה טמון כל הסוכר שבעולם."

טכניקה: אקריליק על עץ לבד

ליאורה קורצר

ברוכה הבאה לישראל רוזה פארקס

אולפנת גילה. בית שמש

מנחה: טליה פאר

עד לאמצע המאה העשרים נחשבו האפרו-אמריקאים לאזרחים "סוג ב" בארצות הברית. הם נאלצו לאכול במסעדות נפרדות, ללמוד בבתי ספר נפרדים ואפילו חדרי השירותים שבהם השתמשו היו נפרדים. המקום שבו ההפרדה הגזעית הייתה בולטת ביותר היה האוטובוס. שם נאלצו האפרו-אמריקאים לעלות מהכניסה האחורית ולשבת מאחור כשהלבנים יושבים קדימה. רוזה פארקס, אישה אפרו-אמריקאית, הפכה לסמל לאדם הנאבק על זכותו שלא להיות מופלה. היא החליטה שלא לקום עבור אדם לבן שעלה לאוטובוס ושילמה על כך במעצר. עקב כך ולאחר מאבק ממושך בוטלה ההפרדה הגזעית באוטובוס. עצוב לחשוב שאם רוזה פארקס הייתה מגיעה היום לארץ, הייתה נאלצת לשבת מאחור באוטובוס "מהדרין", לא בגלל היותה אפרו-אמריקאית, אלא אך ורק בגלל היותה אישה. ■

תמר שולמית אשכנזי

רק רגע

אולפנת גילה. בית שמש

מנחה: טליה פאר

עבודתי מורכבת מסדרה בת תשע תמונות שבהן מתוארים רגעים שגרתיים וחולפים, הרגעים שמהם בנויים החיים. רגעים אשר בזמן התרחשותם נראים חסרי משמעות מיוחדת, סתמיים, פשוטים. מראות שאנחנו מקבלים כמובנים מאליהם. הצופה רואה את התמונות דרך מראה שבורה, המסמלת את חוסר היציבות של העולם שלנו ומדגישה את ערכו של כל רגע מהמתנה הנפלאה ביותר - החיים. ■

שירה פרל

ירושלים שלי

אולפנת צביה. חיפה

מנחה: נעמה כץ

"הוי מתלמידיו של אהרון - אוהב

שלום ורודף שלום"

(אבות א, יב)

הפרויקט שלי מתבונן בירושלים, מוקד המסורת היהודית, כעיר שיש בה "סלט של טעמים".

יהודים, ערבים ונוצרים חיים בה בערבוביה וב"ה בשלום.

זו עיר של ניגודים ואהבה, מתח וכבוד, חולין וקדושה.

ניסיתי לגעת ברגשות העזים, הסוערים והטעונים, שאותם חש כל אחד בקשר לירושלים שלו. ■

שרי רובינזון

בן... לאן?

אולפנת צביה. חיפה

מנחה: נעמה כץ

הפרויקט שלי מתייחס למשנה מפרקי אבות: "בן חמש עשרה לגמרא... בן ארבעים לביתה... בן שבעים לשיבה..." ומנסה לפרשה בהקשר לחברה הישראלית בת זמננו. הפרויקט עוסק בשאלות מהם מקורותיו של נער ישראלי. במה עוסקים הבוגרים, וכיצד החברה שלנו מתייחסת לזקנים. ■